

SZOMBATI ISTVÁN

Zavaros vizeken

Matyi

A kertváros gázlámpái körül szitált a szürkület. Apró kis bogarak nézegették egymást, keresték társukat. Hétvége, nyárutó. Ilyenkor erre nem túl sokan járnak. Rezső és hitvese, kéz a kézben, mint a szerelmesek, szótlanul lépdeltek, ki-ki a saját gondolataival, melyeket jobbára akkor osztottak meg, mikor úgy gondolták, a társ is hozzátehet legalább hangyányit.

– Mért álltál meg, Rezső? – kérdezte Virág fekete szemével.

– Nem hallottál semmit? – nézte csodálkozva.

– Mit kellett volna?

– Kínos kis nyüszítést az egyik szelektívből.

– Nyilván patkányba harapott egy rohadó burgonya.

– És ha... – Nem tudta folytatni, harapdálni kezdte vastag, húsos ajkát. Túl friss volt még az emlék, mely várva várt fiukhoz rabláncként kötötte. Állítólag ilyen volt a hangja a kicsi Matyinak is, mikor az orvosuk császárral próbálta világra emelni. Talán előbb kellett volna... egy nappal, egy órával, bár az ultrahangos gólya...

– Azt hiszed, csecsemő? – figyelte fél szemmel hallgatózó férjét. – A mai nők már akkor se ölnek, ha egyedül maradnak!

– És a Sánta Mari?

– Falun volt, drágám, nem tavaly, húsz éve.

– Ha Fuvaros Jóska oltár elé viszi...

– Tudom, Rezső, tudom, ocsmányul tagadta, volt már neki három az unokahúgától.

Rezső elengedte felesége kezét, mire Virág megjegyezte, ez még nem a házunk, s Puccini *Toscájára* gondolt, amit a tegnapelőtt láttak.

Rezső hallgatózott a három kuka körül. Csend, nem mozdult a világ. Majd kevés idő múltán fura picci sóhaj, neszezés hallatszott.

– Hallottad ezt, Virág?

– Tosca belépőjét?

– A sóhajt, a könyörgést!

– Az előbb még nyüszített, mint a Sánta Mari lánya, mikor szoptatás helyett a párnájába nyomta.

– Pszt!

SZOMBATI ISTVÁN (1943, Nagyvárad) író, nyomdász. Váradon tanult, érettségi után nyomdászként dolgozott, különböző lapokban közölt. Szerepelt az Ajtók című prózaantológiában. Önálló kötete A sikoly (Dacia kiadó, 1988). Budapesten él.

Mint egy kóbor villám, ugrott és cikázott. Feltúrte gyorsan sárgás inge ujját, s az egyik szelektívnek esett. A hosszú doboz alján hiába kapirgált, nem talált semmit. Jött a következő, nyakig maszatos lett. Virág arrébb lépett, zavarni kezdte a csípős, erjedő szag.

– Meddig vacakolsz még?

Nem kapott választ. Az egyik lámpa alatt igazított picit bodorított haján. Így semmit se látott Rezső mosolyából, mikor a mutatóujja nyálkás szőrbe akadt. Két apró test volt. Néhány napos kutyák. Az egyik még meleg volt, a másik mozdulatlan. Nemrég születhettek. A hulladék közepe oltalmazta őket.

– A halottal mit akarsz?

Kettőből találhatsz, akarta mondani. Virág sóhajtozott, bizonyos volt bene, reggel temetés lesz, nem a kert végében, Matyi sírja mellett.

Natália

– Miért jöttél, Dani, miért jársz utánam?

– Látni akartalak.

– Tizenöt év után?

– Mióta dobtam a drogot, biztos lehetsz benne, minden pillanatban a nyomodban vagyok.

– Bolondnak nézel, ahogy az anyámat?

– Felnőttél, nagylány vagy, ideje lépned.

– Úgy értszem, keselyű, a mély vízbe dobnál egy éjszakai bárban?

– Aprópénzből élnél a fonnyadt nagyanyáddal?

– Neked az az asszony Szekfű Natália!

– Bocs, ha mellényúltam, tudom, ki volt neked.

– Ne tedd múlt időbe, ő még él és szeret!

– A szomszédok azt mondták...

– A kóma még nem halál!

– ...gépekkel segítik.

– Ha leveszik a gépről – nézi utálattal –, a tetovált nyakadra kötelet akasztok!

– Az apád vagyok, Nati.

– Hányszor pelenkáztál, vittél óvodába, hány szál rózsát hoztál a szalagavatómra?

– Anyád mellett voltam, míg rúdtáncolt Hágában.

– Tizenhárom évig?

– Nem küldtünk eurót, egy-két csecsebecsét?

– Utána lavina, fejre állt a világ?

– Lecsuktak, kicsim...

– Közvetítő lettél, eladtad anyámat!

- Ő vágyott Dubaiba, eszkort akart lenni.
- Miért jöttél haza, megint előétel, körözött lettél?
- Miattad jöttem, próbálj hinni nekem.

Valaki füttyentett, csávósan és durván. Egy tetovált, piercinges, bodorított hajú fickó lihegett utánuk. Dicsérte a társát, miközben hatalmas mancsával az üde kis „szerzemény” fenekébe csípett. Dani nagyot robbant, szikrázott a szeme: örömlánynak nézed, kapjam le a fejed?

– Ami a tied volt, mindig átengedted.

– Ő a lányom, barom!

– Megint sokat szúrtál? – vihogott a fickó, mire Dani szeme, megannyi reflektor, perzselés és égetés, aztán elkapta a frakkját a piercinges srácnak, tekert rajta párat s durva mozdulattal a járdába taposta.

– Gyere, ne bámészkodj – biztatta a lányát –, vigyél nagyanyádhoz. Szeretném, ha tudná, hová lett az anyád, miért nem tud jönni a kórházi ágyához.